

Спитай у пилу

КУПИТИ

Про книгу

«Спитай у пилу» - класика американської літератури й найвідоміший роман Джона Фанте. Це історія про Артуро Бандіні - молодого хлопця, що поневіряється у Лос-Анджелесі часів Великої депресії з надією стати письменником. На шляху до визнання Артуро закохується в Каміллю, мексиканську фіціантку зі складним норовом, яка стала для нього і музою, і гірким нещастям...

Одного прекрасного дня я взяв до рук книжку, відкрив її й одразу зрозумів: це воно. Трохи почитав, не відходячи від полиці. А потім, наче людина, що відшукала золото на міському звалищі, поніс книжку до столу. Рядки плавно котилися один за одним, суцільним потоком. У кожного рядка була власна енергія, і жоден наступний не поступався попередньому. Вони надавали сторінці форми, ніби на папері було щось вирізьблено. Нарешті знайшлась хоч одна людина, яка не боїться власних емоцій. Гумор і біль поєднувалися із неймовірною простотою.

Чарльз Буковскі

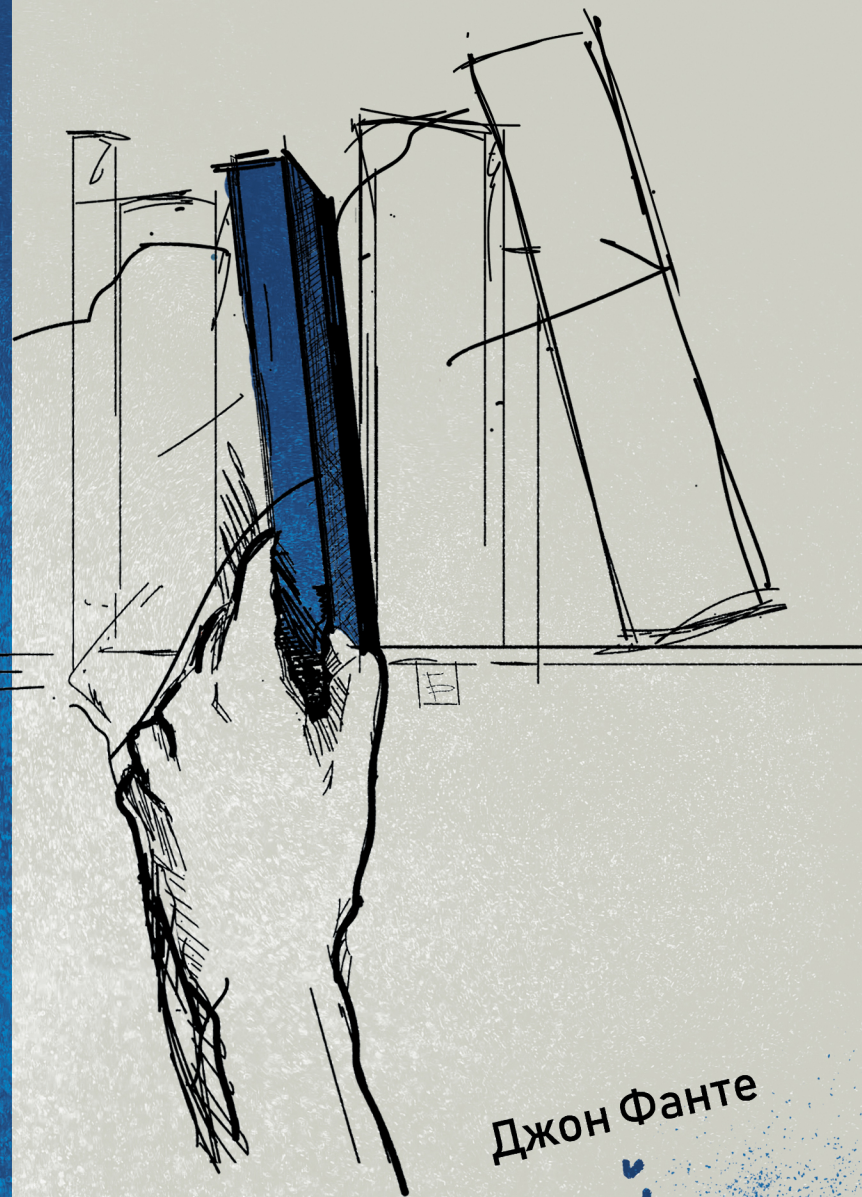
Джон Фанте

ISBN 978-617-614-216-4
9 786176 142164

Спитай
у книжки

Джон Фанте
Спитай
у книжки

Джон Фанте

СПИТАЙ У ПИЛУ

Роман

Переклад з англійської *Юрія Паустовського*

УДК 82-3
Ф 22

Фанте, Джон

Спитай у пилу : Роман / Джон Фанте ; пер. з англ. Юрія Паустовського. – Чернівці : Книги – ХХІ, 2018. – 224 с.

ISBN 978-617-614-216-4

«Спитай у пилу» – класика американської літератури й найвідоміший роман Джона Фанте. Це історія про Артуро Бандіні – молодого хлопця, що поневіряється у Лос-Анджелесі часів Великої депресії з надією стати письменником. На шляху до визнання Артуро закохується в Каміллу, мексиканську офіціантку зі складним норомом, яка стала для нього і музою, і гірким нещастям...

Усі права застережено. Відтворювати будь-яку частину цього видання в будь-якій формі та в будь-який спосіб, зокрема електронно, без письмової згоди правовласників заборонено.

В дизайні обкладинки використано малюнок Олега Сидорова.

U.C.C. copyright notice on the Translation.
The copyright notices printed in the Proprietor's edition of the Work.
Published by arrangement with Ecco, an imprint of HarperCollins Publishers.

ISBN 978-617-614-216-4

© Книги – ХХІ, 2018, *видання українською мовою*
© Юрій Паустовський, 2018, *переклад*
© Анна Стьопіна, 2018, *обкладинка*

Джон Фанте

Спитай
у пилу

Передмова

Я був молодий, їсти було нічого, я пив і намагався стати письменником. Читати зазвичай ходив у Громадську бібліотеку Лос-Анджелеса, у центрі міста, та все, що мені там траплялося, було зовсім далеке і від мене, і від життя на вулицях, і від людей, яких я знав. Здавалось, автори просто гралися словами – що менше змісту у твоїх книжках, тим кращий ти письменник. У них були не твори, а просто суміш витонченості, навичок і форми – їх читали, викладали у школах, переварювали й лишали у спадок наступним поколінням. Зручна річ – причесана й стерильна Культура слова. Хоч якісь натяки на азарт і запал можна було відшукати хіба що у дореволюційних росіян. Були, звісно, і винятки, але так мало, що читалися вони дуже швидко, і я знову лишався перед купою нічого не вартої макулатури. На тлі своїх попередників з усіма їхніми перевагами сучасні письменники, м'яко кажучи, не вражали.

Я брав з полиць книжку за книжкою. Їм немає про що сказати? Немає про що закричати?

Я шукав і в інших відділах бібліотеки. «Релігія» виявилась суцільним болотом – принаймні мені так здалось. Я поліз у «Філософію»: кілька суворих німців приємно здивували, та на цьому все й завершилось. Глянув «Математику», але вища математика виявилась такою ж, як і релігія, – не для мене. Я вже думав, що так і не знайду те, чого шукаю.

«Геологія» також зацікавила мене ненадовго. Я натрапив на деякі книжки з хірургії, мені сподобалось: багато нових слів, гарні ілюстрації. Найбільше запам'яталась операція на мезоколоні.

Зрештою, облишивши хірургію, я повернувся до величезної кімнати з художньою літературою. (Коли мені вистачало на вино, я до бібліотеки не ходив. Але це місце мене рятувало, коли нічого було пити і їсти й коли мене шукала власниця, щоби здерти гроші за оренду. До того ж у бібліотеці можна було спокійно сходити в туалет.) Я часто помічав там таких самих ханиг, як я, – здебільшого вони спали за столами, вмостивши голови на бібліотечні книжки.

Я без кінця бродив цим величезним приміщенням, брав з полиць книжки, читав по кілька рядків і ставив назад.

Та одного прекрасного дня я взяв до рук книжку, відкрив її й одразу зрозумів: це воно. Трохи почитав, не відходячи від полиці. А потім, наче людина, що відшукала золото на міському звалищі, поніс книжку до столу. Рядки плавно котилися один за одним, суцільним потоком. У кожного рядка була власна енергія, і жоден наступний не поступався попередньому. Вони надавали сторінці форми,

ніби на папері було щось вирізьблено. Нарешті знайшлась хоч одна людина, яка не боїться власних емоцій. Гумор і біль поєднувалися із неймовірною простотою. Початок книжки став для мене шаленим, грандіозним потрясінням.

У мене був читацький квиток. Я записав книжку на своє ім'я, приніс додому і, вмотивившись у ліжку, став читати. Задовго до кінця я вже розумів, що цей письменник створив свій новий, унікальний стиль. Книжка називалася «Спитай у пилу», її автором був Джон Фанте. Усе життя я відчував його вплив на власну творчість. Дочитавши «Спитай у пилу», я пішов у бібліотеку по інші книжки Фанте. Знайшов дві: «Червоний даго» і «Почекай до весни, Бандіні». Вони були анітрохи не гірші – шедеври, написані душею й серцем.

Так, Фанте дуже серйозно на мене вплинув. Невдовзі після того, як я познайомився з його творами, до мене переїхала жінка. Пила вона ще більше за мене, ми постійно сварилися, і я часто кричав на неї: «Сама ти ідіотка! А я Бандіні, Артуро Бандіні!»

Фанте був для мене богом, а богів краще лишати в спокої – не варто стукати до них у двері. Та мені все одно було цікаво, де саме він жив на Енджелс-Флайт. Мало не щодня я проходив тією вулицею, гадаючи: «Оце вікно, в яке заїздила Камілла? А це ті двері? Той вестибюль?» Я цього так і не дізнався.

Тридцять дев'ять років по тому я перечитую «Спитай у пилу». Книжка досі вражає, як і решта текстів Фанте, але саме ця лишається моєю улюбленою, саме ця змусила мене вперше відчувати магію. Окрім «Червоного даго» і «Почекай

до весни, Бандіні», у нього є й інші книжки: «Життя через край», «Братство винограду», «Сон Банкер-Хілл».

Вже за зовсім інших обставин я нарешті зустрівся з їхнім автором цього року (1979). Про Джона Фанте можна розповідати ще багато. Його життя – це історія жахливої вдачі, складної долі та справжньої мужності. Колись ви її почуєте, але навряд він би хотів, щоб я про це розповідав саме тут. Скажу лише одне: його слова не розходилися з ділом – він завжди був сильною, доброю та щирою людиною.

Ну все, досить. Тепер ця книжка ваша.

Чарльз Буковскі

Розділ 1

Якось уночі я сидів на ліжку в себе у номері на Банкер-Хілл, у самому центрі Лос-Анджелеса. Це була дуже важлива, доленосна ніч: треба було щось вирішити з готелем. Або плачу́, або вимітаюсь – так було сказано у записці, яку власниця просунула під двері. Проблема справді серйозна, варта уваги. Але я знайшов вирішення – вимкнув світло й ліг спати.

Вранці прокинувся й подумав, що варто частіше робити зарядку. Одразу ж і почав – зробив кілька нахилів. Поки чистив зуби, відчув присмак крові й помітив рожеві плями на зубній щітці – пригадалась реклама. Я вирішив прогулятися й випити кави.

Пішов у той самий ресторан, що й завжди. Вмостившись на стілець перед довгою стійкою, я замовив каву. Те, що мені принесли, начебто нагадувало каву на смак, але не варте було і п'ятака. Я викурих там кілька цигарок, проглянув результати ігор Американської ліги, старанно оминаючи Національну, і зрадів, що Джо Ді Маджіо досі

найкращий у своєму чемпіонаті, – італійцям усе ще є чим пишатися.

Хороший удар у Ді Маджіо. Я вийшов з ресторану й, зупинившись перед уявним пітчером, уперіщив хоум-ран за трибуни. Далі попрямував вуличкою до Енджелс-Флайт, намагаючись скласти собі план на день. Та робити було нічого, і я вирішив просто прогулятися містом.

На Олів-стріт я минав жовті брудні будинки, вологі, як губки, від учорашнього туману. Подумав про своїх друзів з Детройта, Еті та Карла. Згадав вечір, коли Карл побив Еті, дізнавшись, що вона вагітна: він не хотів дітей. Але дитина все одно народилась. Отака історія. Згадав, як виглядала їхня квартира, як там смерділо мишами й пилюкою, а старі бабусі спекотними днями відсиджувалися у вестибюлі, і в одній були гарні ноги. На ліфті працював бідолашний дядько з Мілуокі; він, здавалось, пхикав щоразу, коли хтось натискав кнопку, наче такий поверх міг обрати тільки повний придурок; у нього завжди можна було взяти якісь бутерброди й журнали.

Я зійшов з пагорба на Олів-стріт навпроти потворних каркасних будинків, від яких аж перло моторошними історіями про вбивства, і пішов далі вниз по Олів до філармонії. Я згадав, як ходив сюди з Елен послухати хор Дона Коссака. Мені тоді стало нудно, і ми через це посварились. Згадав, у що вона була вдягнена того дня – у білу сукню; мене аж викручувало, коли я до неї торкався. Елен. Але Бог із нею.

Я вже дійшов на перехрестя Фіфс та Олів, де здоровенні машини чавили вуха своїм гуркотом і пальми у випарах бензину стояли зовсім печальні, а чорні тротуари були ще

вологі від учорашнього туману. Я минав готель «Білтмор» і ряди жовтих таксі вздовж нього. Усі водії спали, крім одного, який стояв найближче до входу. Мене завжди дивували ці хлопці і їхня разюча обізнаність. Я згадав, як одного разу таксист підказав нам із Россом адресу і, хтиво скалячись, повіз на Темпл-стріт. Там на нас чекали двоє страшних дівок, але Росса це не спинило, а я сидів у вітальні й грався з фонографом, наляканий і самотній.

Проходячи повз швейцара «Білтмора», я одразу його зненавидів – за жовті галуни, за його шість футів зросту, за показну поважність. Та ось біля тротуару зупинилось чорне авто, з нього вийшов чоловік, очевидно, небідний. Слідом за ним – жінка, красуня у лисячому хутрі; вона процокала підборами по тротуару і далі, за двері. Я подумав: «Божечки, от би мені таку, хоч би на день...» Якийсь час вона ще марила мені, та я ішов далі, вловлюючи її парфуми у вранішньому вологому повітрі.

Я довгенько простояв перед магазином люльок, заглядаючи всередину: все на світі забулося, окрім вітрини цього магазину. Я уявляв, як курю всі ті люльки одна за одною, бачив себе видатним письменником із вересковою красунею в руках: я з паличкою виходжу з великого чорного автомобіля, і вона слідом за мною – та жінка в лисячому хутрі, горда за мене, аж розпирає. Ми зняли номер, випили по коктейлю й трохи потанцювали, потім випили ще, я процитував щось на санскриті, і світ став невимовно прекрасним, бо щокілька хвилин на мене, відомого автора, задивлялася якась чарівна незнайомка – довелося залишити їй автограф на сторінці з меню. Моя срібна лисичка страшенно ревнувала.

Лос-Анджелесе, дай мені трішки себе! Іди до мене, як я до тебе прийшов, – агов, я тут! Моє миле містечко, я ж так тебе люблю, моя квітко печальна, квіточко серед пустелі, моє миле містечко...

День у день я навідувався до бібліотеки, де на полицях мене виглядали серйозні хлопці. Друзе Драйзере, брате Менкене – всі на місці, нікого не забули. Я приходив із ними привітатися: здоров, Драйзере, здоров, Менкене, привіт-привіт. А ось і місце для мене, на літеру «Б», на полиці «Б», Артуро Бандіні; дайте дорогу Артуро Бандіні, посуньтеся, хлопці, тут стоятиме його книга! Я сидів за столом, вдивляючись туди, де стоятиме моя книга, поруч із Арнольдом Беннетом; нічого особливого в цьому Беннеті немає, так що мені доведеться віддуватися за всю нашу компанію на «Б» – мені, старому Артуро Бандіні, одному з них, – аж поки якась дівчина не підійде до мене, заповонивши відділ художньої літератури ароматом своїх парфумів, і стукотом підборів розіб'є нудьгу моєї слави. Великий день, заповітна мрія!

Але власниця, сива жіночка, продовжувала писати свої записки. Вона родом з Бріджпорта, штат Коннектикут, її чоловік помер, тепер вона зовсім самотня й нікому не довіряє, просто не може собі цього дозволити – принаймні так вона мені сказала. А ще сказала, що мені все одно доведеться заплатити. Сума росла, як державний борг, і мені треба або платити, або виїхати – віддати все до останнього цента за п'ять прострочених тижнів. Інакше вона арештує мої валізи. Тільки валіз у мене немає, бо я приїхав із сумкою, а до неї нема навіть ремня, бо на тому ремені тримаються мої штани, та й тримати там майже нічого, бо від штанів теж лишилось небагато.

– Я щойно отримав лист від свого агента, – переконував я її. – Від агента з Нью-Йорка. Він пише, що продалось ще одне оповідання. Поки не каже куди, але точно продалось. Так що не хвилюйтесь, місіс Харгрейвз, не бійтесь, гроші скоро будуть.

Вона не вірила такому брехунові, як я. Хоча це була й не зовсім брехня – скоріше бажання, а не брехня; а може, навіть і не бажання, може, це була й правда; та єдиний спосіб дізнатися напевне – це виглядати поштаря, пильнувати його, перевіряти всю пошту, яку він викладає на стіл у фойє, перепитувати щоразу, чи нема чого для Бандіні. Щоправда, перепитувати мені вже було не обов'язково: я в цьому готелі вже сьомий місяць. Він здалеку мене помічав і завжди кивав – «так» чи «ні» – ще до того, як я розкривав рота. Три мільйони «ні» і лише одного разу – «так». Якось мені прийшов чудовий лист. За своє життя я отримував купу листів, але чудовим був лише цей один. Його принесли вранці. Там було написано (йшлося про «Песик засміявся»), що він прочитав «Песика» і йому сподобалось; він писав: «Містере Бандіні, якщо я коли й зустрічав генія, то це ви». Його звали Леонардо – це був чудовий італійський критик; щоправда, Леонардо мало хто знав як критика, він був простим собі чоловіком із Західної Вірджинії, але він був чудовим, він був критиком, і він помер. Він був уже на тому світі, коли моя відповідь дісталася до Західної Вірджинії, а його сестра відіслала її назад. У неї лист теж вийшов чудовий – сестра, як не дивно, також виявилась непоганим критиком; вона писала, що Леонардо помер від сухот, але він гідно тримався до самого кінця, а в останні свої години, сидячи на ліжку, писав мені про «Песик

засміявся»: звісно, це неправда, але для мене навіть така вигадка була дуже важлива. Леонардо, царство йому небесне, святий Леонардо, мій рівноапостольний друг.

У готелі кожнісінька душа прочитала «Песик засміявся», усі до одного, – оповідання, яке змусить вас померти із книжкою в руках. Воно, до речі, було не про песика – просто красива, пронизливо лірична історія. І видатний редактор, не хто інший, як Дж. К. Хекмут, з його китайським ієрогліфічним підписом, повідомляв мені в листі: «Це чудове оповідання, і я пишаюсь тим, що маю змогу його видати». Коли «Песика» прочитала місіс Харгрейвз, у її очах я став іншою людиною. Мене досі не вигнали з готелю на холод (хоча здебільшого надворі було спекотно) лише завдяки «Песіку». Місіс Грейнджер з 345, послідовниця «Християнської науки» (непогані стегна, але трохи застара) з Батл-Крік, Мічиган, тільки те й робила, що сиділа у фойє, чекаючи смерті, але «Песик» повернув її до життя. Це було видно по її очах, чесно. Я сподівався, що вона запитає про мій фінансовий стан, чи є мені на що жити; зрештою, я подумав, чому б не позичити в неї якусь п'ятірку, але не став – просто пішов, роздратовано клацаючи пальцями.

Готель називався «Альта-Лома». Він стояв на схилі пагорба, на гребені Банкер-Хілл, збудований догори ногами: перший поверх був нарівні з вулицею, а десятий – на десять поверхів нижче. Щоби потрапити у 862 кімнату, треба було сісти в ліфт і спуститися на вісім поверхів; а «підвал» розташовувався не вниз, а на горіщі над першим поверхом.

Ой, моя мексиканко! Я постійно про неї думав, про свою мексиканську дівчину. Правда, у мене такої не було, зате

на вулицях їх ходило повно; Плаза й Чайнатаун від мексиканок аж горіли, і колись, як отримаю наступний чек, я собі теж таку знайду, оцю чи оту – яку схочу. А поки чек іще був у дорозі, принцеси ацтеків та майя гнули спини на Головному центральному ринку й у Церкві Пресвятої Богородиці. Іноді я приходив на месо, щоби подивитися на них. Нібито й богохульство, але краще так, ніж узагалі не ходити в церкву. Так що в листах додому в Колорадо мені не потрібно було брехати: «Дорога мамо, у неділю я був на месі». На ринку я навмисно-випадково вривався в таких принцес. Так із ними можна було хоча б поговорити – я усміхався й перепрошував. Ці красуні так радіють, коли з ними поводяться по-джентльменськи. Я торкався до них і трепетно відносив це відчуття у свою кімнату, де пил осідав на моїй друкарській машинці й мишенятко Педро сидів у своїй норі, не зводячи з мене чорних очей, поки я поринав у світ чарівних фантазій і мрій. Педро був хорошим мишеням, але в мене так і не вийшло його приручити, привчити йти на руки чи хоча б не розводити гармидер. Я його помітив, ще коли вперше зайшов до кімнати, у день моєї слави – «Песик засміявся» тоді саме з'явився на сторінках серпневого номера журналу. Це було п'ять місяців тому, коли я приїхав сюди автобусом із Колорадо з півтора сотнями в кишені й грандіозними планами в голові. У ті часи в мене ще була філософія. Тоді я любив і людей, і тварин однаково, зокрема й Педро. Та коли він навів повну кімнату своїх друзів, на сир мені вже не вистачало і довелося годувати їх хлібом. Хліб їм не сподобався. Я їх розчарував, вони мене покинули, усі до одного, крім аскета Педро, якому вистачало й сторінок старенької Біблії.

О, той перший день! Місіс Харгрейвз відчинила мою нову кімнату, і я побачив червоний килимок на підлозі, картини з англійськими краєвидами на стінах і суміжну ванну. Мій номер був на шостому поверсі – 678-й, прямо під пагорбом, так що вікно впиралось у зелений схил: можна було обійтись і без ключа, бо вікно я ніколи не зачиняв. З нього я вперше побачив пальму – ближче, ніж за шість футів. Звісно, вона навіювала мені думки про Пальмову неділю, Єгипет і Клеопатру, та гілки в неї геть почорніли від вихлопів тунелю Серд-стріт, а стовбур вкрився пилюкою й піском, який наносило з пустель Мохаве та Санта-Ана.

«Дорога матусю, – писав я додому в Колорадо, – справи мої йдуть краще. Один відомий редактор приїжджав у Лос-Анджелес, ми з ним пообідали й підписали контракт на купу оповідань. Не хочу забивати тобі голову подробицями, тобі це не дуже цікаво, та й татові теж. Коротше, у мене тепер серйозний контракт, але він почне діяти лише через кілька місяців. Відправ мені десять доларів, мамо, або хоч п'ять, матусю, бо редактор (я б тобі написав, як його звати, але для чого?) вже готовий запустити зі мною свій найприбутковіший проект». Дорога мама і дорогий Хекмут, видатний редактор, – саме вони отримували більшість моїх листів, а може, й усі. Старий Хекмут із суворим поглядом і проділом посередині, могутній Хекмут, що ручку тримав, як меч, – його портрет висів у мене на стіні, з автографом, схожим на ієрогліф. «Здоров, Хекмуте, – казав я часом до нього, – Боже, як же ти пишеш!» Коли справи йшли гірше, Хекмут отримував від мене довші листи. «Господи, Хекмуте, зі мною щось не те. Зник мій запал, я не можу писати. Може, це через тутешній клімат? Порадьте щось. Як

вважаєте, я пишу не гірше за Фолкнера? Думаєте, це якось пов'язано із сексом? Бо, містере Хекмуте, бо тут...» – і отак я розповідав йому про все підряд. Розповідав про блондинку, яку зустрів у парку. Розповідав, що я з нею виробляв, як вона тремтіла піді мною в ліжку. Виклав йому всю історію від початку до кінця. Тільки все це була не зовсім правда, швидше навіть повна брехня – та це було хоч щось. Такою писаниною я підтримував зв'язок із великим, і він завжди відповідав. Хороший дядько! Він відписував одразу ж; видатний вирішував проблеми талановитого. Ніхто не отримував стільки листів від Хекмута, як я. Я часто виймав їх із шухляди, перечитував, інколи трішки цілував. Я стояв перед Хекмутовим портретом у сльозах і запевняв, що цього разу він зробив правильний вибір, чудовий вибір – Бандіні, Артуро Бандіні, я.

Тяжкі рішучі дні. Саме так – рішучі: Артуро Бандіні сидів перед своєю друкарською машинкою по дві доби без перерви, рішуче налаштований на успіх. Та діла з цього не було. Найдовша, найрішучіша засідка в житті Артуро – і жодного написаного рядка, лише одне слово друковане-передруковане по всій сторінці, згори-донизу, одне й те саме: пальма, пальма, пальма. Наша з пальмою битва на смерть. І пальма перемогла: видно, як вона колихає листям у блакитному повітрі, чути, як мелодійно поскрипує. Пальма здолала мене за два дні. Я виліз у вікно й сів під нею. Уже за хвилину я задрімав, і мурахи влаштували собі невеличке свято на моїх волохатих ногах.

Розділ 2

Мені тоді було двадцять років. «Господи, – часто думав я, – не спіши, Бандіні. У тебе ще десять років, щоб написати книжку, заспокойся. Виходь на вулиці й пізнавай життя. У цьому і є твоя проблема: ти нічого не тямиш у житті. А чому? Боже, ти хоч розумієш, що у тебе досі нічого не було з жінками?» – «Та ні, було, купа всього була». – «Ні чорта не було. Тобі треба жінка, тобі треба покупатись, тобі треба розворушитись, тобі треба гроші. Кажуть, що це коштує долар; в елітних закладах треба два, але на Плазі – долар. От і чудово, тільки долара в тебе нема; але річ навіть не в цьому – річ у тому, що ти сцикло. Якби в тебе й був той долар, ти б не пішов; одного разу в Денвері ти вже міг схопити й не пішов. Не пішов, ти, сцикло, злякався й досі боїшся, і радієш, що в тебе немає долара».

Боїться жінок! Оце-то письменник! Як можна писати про жінок, коли в тебе самого ще жодної не було? Ти паршиве брехло, тріпло, хіба ж дивно, що в тебе не виходить нічого написати? Хіба дивно, що в «Песику» не було жодної

жінки? Хто б сумнівався, що в цьому оповіданні не буде любовної лінії: звідки вона в тебе візьметься, ти, приду-рок, школяр нещасний.

Написати оповідання про любов, пізнавати життя.

Гроші надійшли поштою. Ні, не чек від усемогутнього Хекмута, не гонорар від «Атлантик Манслі» чи «Сатердей Івнінг Пост». А всього-на-всього десять доларів від матері. «Я зняла гроші за деякі страхові поліси, Артуро, це твоя частка». Словом, у мене було десять доларів – уже непогано; яка різниця, що за папірці для цього довелось продати. Поклади їх у кишеню, Артуро. Вмийся, причешись, облийся одеколоном, повискубуй сиве волосся. Ти нервуєш, Артуро, ти весь час нервуєш і через це сивієш. Правда, жодної сивої волосинки немає. Гаразд, але що з лівим оком? Воно якесь бліде. Обережніше, Артуро Бандіні: не перевтомлюй очі, не забувай, що сталося з Таркінгтоном і Джеймсом Джойсом. «Що ж, непогано, – я балакаю до Хекмутового портрета, стоячи посеред кімнати, – зовсім непогано, Хекмуте, буде тобі з цього якесь оповідання. Як я виглядаю, Хекмуте? Тобі ніколи не буває цікаво, який я? Не думав ніколи: а чи вродливий він, цей Бандіні, автор блискучого “Песика”?»

Якось у Денвері вже була схожа ніч; тільки в Денвері я ще не був письменником. Але кімната була схожа, і плани мої теж. Зрештою, тоді все провалилось, бо вже на місці мені з голови не йшла Пречиста Діва Марія й «не чини перелюб», тож бідна дівчина, як не старалась, зрештою махнула на мене рукою. Але це було давно. Сьогодні все буде інакше.

Я виліз у вікно й піднявся схилом до вершини Банкер-Хілл. Вдихнув ніч – бенкет для мого носа: запах зірок, запах

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ